

— Даскале, я нѣ, моля ти се, прочети това писмо! Не мога да разбера 2—3 думи...

Пакъ съ крайчеца на окоото погледне насѣдалитѣ по пейкето гости и напери уши да чуе, кой какво ще рече.

Събранитѣ го погледнатъ важно и попитатъ весело:

— Дѣдо Генко, пакъ отъ сина ли?. Има крѣчма у тебе!

— Кое? се обади втелнишки той, за да повторятъ въпроса.

— Отъ Григора ли?

— Отъ него, отъ него!... Дадохъ книгата на даскала да я прочете: нашѣтъ много бързо и завързано пише, та нѣкои слова не мога да прочета, пакъ и очитѣ малко такива...! — отговори дѣдо Генко съ прѣсторено смирение и пакъ погледне изподъ вѣжди едного, друго.

Дѣдо попъ Петъръ, дѣдовъ Генковъ връстникъ и интименъ приятелъ, седналъ на единствения тукъ столъ, прѣхвърля замисленъ, сериозенъ седефена броеничка и сегизъ-тогизъ безцѣлно погледва изъ вратата къмъ пѣтя и клима глава на поздравитѣ на минувачитѣ. Сега и той се намѣси:

— Е, Генко, какво ново-ветхо пише синѣтъ?

— Всичко хубаво, всичко весело, отче, и още ще даде дѣдо Господъ, само согласие, почитание, правото да гонимъ и вѣрата си да тачимъ!... Пакъ и Григоръ повече за свои работи разправя...

И дѣдо Генко погледне за мигъ инстинктивно писмото обвие го въ кърпата и го мушне въ пазва на порѣча три кафета: за дѣда попа, за учителя и за себе.

Слѣдъ като писмото поседи у дѣда Генка 3—4 дена и обиколи много роднини, той го скѣта на дѣното въ сандѣка, при важната колекция отъ стари смѣтки, тимисюци и антики. Отъ почитъ къмъ сина бащата спастряше най-грижливо всичкитѣ му писма. Понѣкога, най-вече въ малкъ празникъ, той ги изваждаше, изново ги прочиташе — най-вече ергенскитѣ, защото подиритѣ, както рекохме, имаха еднакво съдържание — и ги редѣше споредъ датитѣ имъ, като не пропускаше да залѣпи нѣкоя случайно отлѣпена тимбра. Отъ дългото